

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **N.T. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové, 602 00 Brno

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 8. 2021 se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil do patnácti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, vedené pod č. j. OAM-40140/ZM-2019.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že protože žalovaným nebylo o žádosti stále rozhodnuto, podal žalobce dne 20. 7. 2021 ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Usnesením Komise č. j. MV-115967-3/SO-2021 ze dne 10. 8. 2021 nebylo návrhu vyhověno. Komise konstatovala, že dne 11. 3. 2021 bylo správním orgánem žádosti vyhověno, byť nepravomocně; ve vydání víza žadateli brání opatření Ministerstva zdravotnictví č. MZDR 20599/2020-83/MIN-KAN ze dne 28. 5. 2021. Žalobce dále namítl, že mu byl doručen dopis žalovaného č. j. OAM-40140-54/ZM-19 ze dne 22. 4. 2021, kde mu bylo sděleno, že jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo vyhověno. Avšak dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty mu s odkazem na ochranné opatření ministerstva zdravotnictví nemůže být vyznačeno do pasu. Nicméně lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému stále běží, neboť zastupitelský úřad doposud žalobci neodeslal výzvu k vyznačení víza dle § 169t odst. 9 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. I přes existenci ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví má žalobce za to, že z důvodu nezákonnosti a protiústavnosti tohoto opatření neexistuje zákonná překážka pro to, aby bylo vydáno dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ve vydání víza žalobci brání část I.14, 16 Ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-104/MIN/KAN ze dne 30. 7. 2021. Tuto část považuje žalobce za protiústavní z důvodů, které odpovídají důvodům v obdobné věci řešené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 ze dne 16. 2. 2021. Mimořádné opatření obsahuje zákaz vyznačování dlouhodobých víz s řadou nijak nezduvodněných výjimek; mezi tyto výjimky však nespadá situace žalobcova. Takovýto postup je neodůvodněně diskriminační.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 10. 2021 uvedl, že zákon o pobytu cizinců v případě vyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (včetně žádosti o zaměstnaneckou kartu) předpokládá, že se namísto písemného rozhodnutí vydá průkaz o povolení k pobytu; vydáním rozhodnutí se rozumí převzetí průkazu. Pokud správní orgán shledá, že cizinec splňuje podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění, učiní o tom záznam ve spise a vydá ve smyslu § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zastupitelskému úřadu pokyn, aby udělil dlouhodobé vízum. Zákon předpokládá, že zastupitelský úřad vyzve cizince k převzetí tohoto víza. Správní úřad nemá svěřenu kompetenci k výzvě k převzetí víza. V projednávané věci však Velvyslanectví ČR v Hanoji žalobce k převzetí víza nevyzvalo, neboť to s ohledem na přijatá ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nebylo možné. Oprávnění ministerstva vydat ochranné opatření plyne ze zákona o ochraně veřejného zdraví. Za daných okolností nelze žalovanému přičítat nečinnost. V důsledku změny ochranného opatření začnou zastupitelské úřady od 30. 9. 2021 dlouhodobá víza za účelem převzetí povolení k pobytu vyznačovat.
4. Žalovaný v replice ze dne 18. 10. 2021 uvedl, že žalovaný odpovídá za řízení jako celek a nemůže se své odpovědnosti zprostit odkazem na zastupitelský úřad. Ministerstvo není oprávněno ochranným opatřením, které není právním předpisem, zasahovat do zákonných práv žalobce na vydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný upozornil na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 43 A 22/2021-29 ze dne 23. 6. 2021, který ve skutkově obdobné věci rozhodl, že žalovaný má rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od pozbytí účinnosti aktuálního ochranného opatření.

5. Poté, co soud ve věci dne 4. 11. 2021 rozhodl, informoval jej žalovaný podáním ze dne 16. 11. 2021, že dne 21. 10. 2021 byl žalobci průkaz předán.
6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zhodnotil zjištěný skutkový stav ke dni svého rozhodování, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
7. Z přiloženého správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 20. 6. 2019 na Velvyslanectví ČR v Hanoji žádost po povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území ČR („zaměstnaneckou kartu“). Žádost byla žalovanému postoupena dne 27. 6. 2019. Žádost byla v průběhu řízení dvakrát nepravomocně zamítnuta; rozhodnutí o zamítnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno. Dne 11. 3. 2021 vypracovala zaměstnankyně žalovaného souhlasnou předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty. Následně bylo Velvyslanectví v Hanoji vyzváno k vyznačení víza, jakmile to bude možné, resp. když pomine překážka plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Přípisem ze dne 22. 4. 2021 byl žalobce vyrozuměn, že žalovaný dne 11. 3. 2021 rozhodl kladně o jeho žádosti a vydal zastupitelskému úřadu pokyn k udělení dlouhodobého víza za účelem převzetí zaměstnanecké karty, jakmile to bude možné, resp. po odpadnutí překážky plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Žalobce podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrh ze dne 20. 7. 2021 na provedení opatření proti nečinnosti, kterému nebylo usnesením ze dne 10. 8. 2021 vyhověno s odůvodněním, že správní orgán žádosti žalobce dne 11. 3. 2021 vyhověl.
8. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze nečinností žalobou domáhat, aby soud uložil žalovanému mj. vydat rozhodnutí ve věci samé.
9. Soud předně posuzoval, zda ve věci bylo nebo nebylo dle skutkových zjištění, známých ke dni jeho rozhodování, vydáno rozhodnutí.
10. V projednávané věci nutno zohlednit speciální ustanovení § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle nějž mj. v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu, jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Protože ke dni rozhodování nebylo soudu známo, že by žalobce průkaz převzal, soud uzavřel, že rozhodnutí nebylo vydáno, neboť nebylo předáno. V tomto směru pokládá soud názor Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vyjádřený v usnesení ze dne 10. 8. 2021 za nesprávný. Rozhodnutí v dané věci do okamžiku převzetí nelze s ohledem na ustanovení § 169t zákona o pobytu cizinců považovat za vydané. Vydání předkládací zprávy konstatující splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty ani odeslání pokynu zastupitelskému úřadu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 121/2017-19 ze dne 6. 11. 2017 či rozsudek NSS č. j. 9 Azs 128/2017-32 ze dne 22. 8. 2017).
11. Následná otázka, kterou se soud zabýval, bylo, zda je prodleva ve vydání předmětného rozhodnutí přičitatelná žalovanému. Ne každá prodleva ve vydání rozhodnutí je automaticky nezákonnou nečinností správního orgánu; žalobě na nečinnost nelze kupříkladu vyhovět, je-li řízení důvodně přerušeno (srov. např. rozsudek č. j. 7 Ans 10/2012-46 ze dne 14. 1. 2014) či způsobuje-li prodlevy sám účastník řízení (srov. např. rozsudek NSS č. j. 2 Ans 14/2012-41 ze dne 10. 12. 2012).

12. V projednávané věci je příčinou toho, že rozhodnutí nebylo vydáno to, že se žalobce nedostavil k jeho převzetí, protože nebyl Zastupitelským úřadem vyzván k dostavení se k vyznačení víza. Jedná se o skutečnosti nezávislé na žalovaném. Žalovaný vyzval příslušné velvyslanectví, aby konalo. Jestliže bylo velvyslanectví nečinné, bylo na žalobci brojit proti nečinnosti velvyslanectví. Z pohledu soudu je v nyní projednávané věci podstatné, že velvyslanectví je nečinné v důsledku opatření obecné povahy, jímž je i sporné opatření Ministerstva zdravotnictví, a žalovaný nemá jak tuto nečinnost zvrátit. Žalobce sám spatřuje příčinu pro něj nepříznivého stavu v nezákonném opatření Ministerstva zdravotnictví, avšak dle soudu zde není přímá příčinná souvislost mezi touto tvrzenou nezákonností Ministerstva zdravotnictví a žalovaným. Nezákonnost opatření Ministerstva zdravotnictví lze přitom namítat přímo v řízení o zrušení opatření obecné povahy (to ostatně konstatoval i Krajský soud v Praze v žalobcem předestíraném rozsudku č. j. 43 A 22/2021-29 ze dne 23. 6. 2021 v odst. 27). Předmětné opatření Ministerstva zdravotnictví je totiž opatřením obecné povahy dle § 94a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů. Dále je třeba zdůraznit, že předmětné opatření Ministerstva zdravotnictví vyvolalo bezprostředně nečinnost zastupitelského úřadu, nikoli žalovaného. Byl to zastupitelský úřad, jemuž byla v čl. I.16 opatření uloženo zdržet se činnosti předvídanou zákonem o pobytu cizinců. Za situace, kdy žalovaný nemůže vydat rozhodnutí v důsledku opomenutí, které nemá pravomoc ovlivnit, nelze dle soudu dospět k závěru, že je mu jeho nečinnost přičitatelná a nelze mu ani uložit povinnost k vydání rozhodnutí, neboť nemá pravomoc učinit kroky ke splnění této povinnosti. Ostatně zákon o pobytu cizinců ve vícero případech dělí výkon správní pravomoci v rámci jednoho řízení mezi zastupitelský úřad a žalovaného, a soudy akceptovaly, že v takovýchto případech má zastupitelský úřad vlastní pasivní legitimaci, kupříkladu pro to být žalován zásahovou žalobou (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016-52 ze dne 30. 5. 2017, publ. pod č. 3601/2017 Sb. r. NSS).
13. Soud tedy uzavírá, že se nelze úspěšně domáhat nečinností žalobou vydání rozhodnutí v řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, jestliže vydání tohoto rozhodnutí brání objektivní překážka, kterou žalovaný nemůže ovlivnit, spočívající v nečinnosti zastupitelského úřadu, příkázané ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví.
14. Pokud žalobce argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 22/2021-29, tento byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 221/2021-32 ze dne 26. 11. 2021 zrušen.
15. Soud proto z výše uvedených důvodů žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.,

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 4. listopadu 2021

[Zadejte text.]

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje